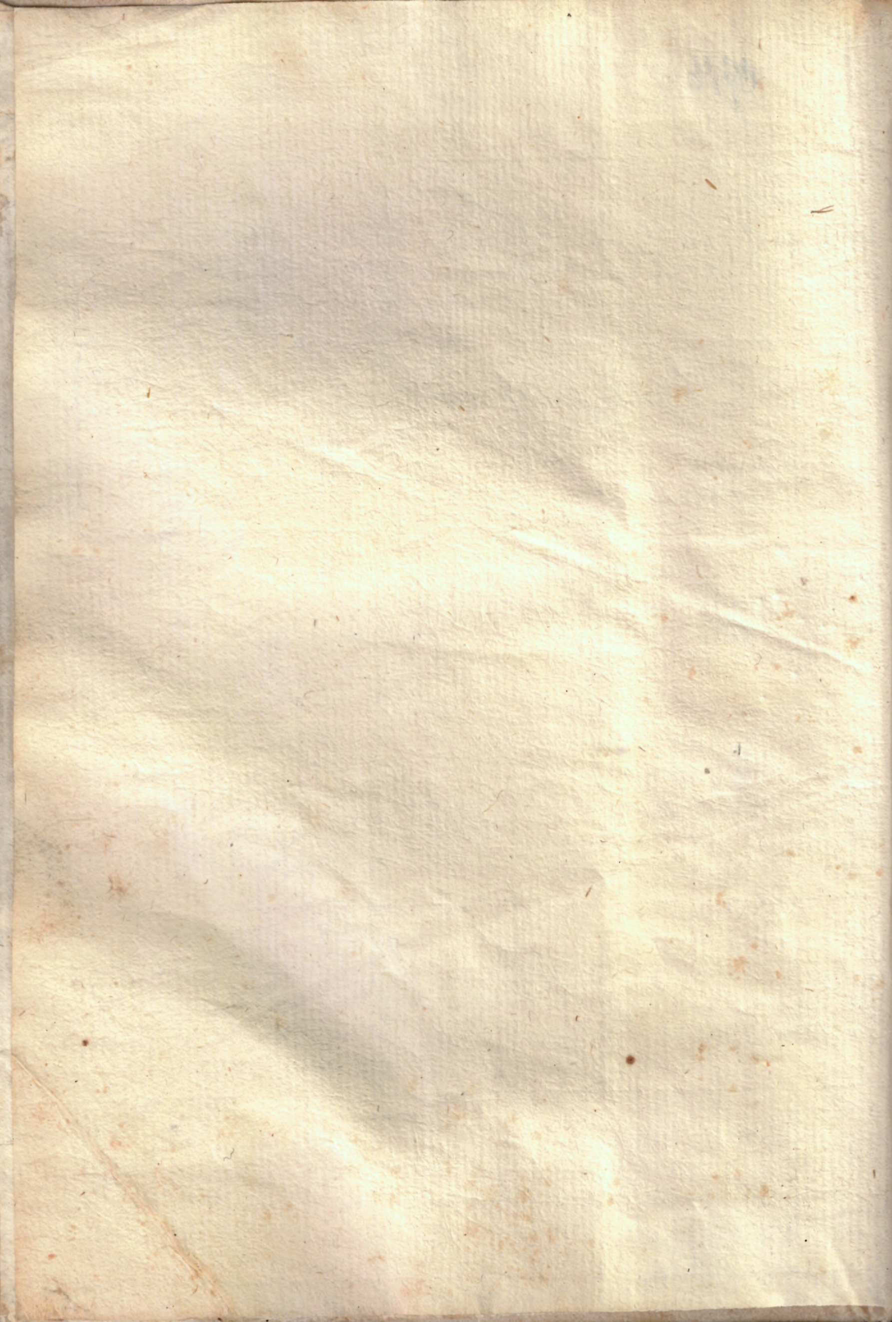

1805

LEONIS ALLATII

MELISSOLYRA

De Laudibus

DIONYSII PETAVII

Societatis Iesu Presbyteri.

ROMÆ, MDCLIII.

Eminentissimo Principi

FRANCISCO BARBERINO

S. R. E. CARD.

VICECANCELLARIO.

Leo Allatius F.

Ddecebat, Eminent.me Princeps, vt qui viuens in terris, cœlestem vitam egerat, & immortalitate digna scriptis mandauerat, in morte ad Cœlum relatus inter sidera, collocaretur in signo, cuius ille auspicijs & vitam direxerat, & scripta concinnauerat. Factum est. Petauius tuus, cuius viri & beneficijs & æquanimitate ad scribendum industriam promoueras, iam mortuus ab ijs, quibus oculorum vigor integer

 est,

est, Lyra facta, inter Apis tuæ vlnas conspicitur, stellis conspicuus. Quare neq; in hoc, vti nec in rebus alijs, Barberina gẽte superstite, antiquis ætatibus minores sumus. Viderunt illæ, cũ florerent artes, & bonæ literæ, Berenices Comam, iuste ab illa Dijs repositam, in Cœlo sitam: nunc intuemur Apem, Barberinum fastigium, & inter illius vlnas Lyram Petauium. Hoc extra humanam aleam est, & tamen Tuorum est, e terris ereptos homines inter sidera immortalitate donare. Deus det tibi diu vitam, vt quemadmodum Terram tua beneficentia rebus nouis, ijsq; insignibus accumulas, ita & Cœlum semper nouis stellis adaugeas.

ΛΕΟΝΤΟΣ
ΤΟΥ ΑΛΛΑΤΙΟΥ
ΜΕΛΙΣΣΟΛΥΡΑ.

Νῦν ἀυρέων ἔληξε δυσαὴς κλόνος,
Νέφη δ' ὑπεξήλυξεν, ἔνθεν αὖ πάλιν
Λευκῇ γαλήνῃ νήνεμος γελᾷ πόλος.
Οὔ μιν ταράττει φθόγγος, οὐ θροεῖ κτύπος,
Σιγῇ δ' ἐπίσχει πάντα, οὔτε μιν φλέγει
Πρέσβυστον ἄστρον μηνάδος νυκτεμπόρου,
Πυρσοῖσιν ἀρρένεσσιν ἐμμεμιγμένον.
Μέσαι περῶσι νύκτες, ἐν δ' οὐρεῖ κύτει
Ῥιπαῖσι μαρμαίρουσιν ἄστρ', ἀπ' αὐτόφιν
Ἐς γῆν φόως ἱέντα, οἷον ἥλιος
Βροτοῖς ἐπαστράπτησιν, οὔτ' αὖ πρὸς πόρον
Μέσον διήκων ἤματος, πυρὸς φλόγας
Θερμὰς ἰάλλει, ὥστε καὶ ῥέα νηπίοις
Ἐνωπαδὶς παίδεσσι τειρέων φάη
Λαμπρὸν φαείνει, κἀπιμεζεῖ τ' οὐ μαρές.
Τί δ' οὐ μεταστρέψαντες ἐς πόλου πτύχας
Χ' ἡμεῖς φρόνημα, βλέμμα τ' ὀξὺ χεύσομεν
Τὰ κεῖθι πάντα εὔεινος κ' ἐμὸς δίκην;
Αὐτὸς γάρ, ὡς ἔοικεν, εἰσορῶ ξένον
Ἐν οὐρανῷ κάλλιστον, ὧν ἴδον ποτέ,
Θέαμα νῦν ἐνεχθέν, οὐκ ὂν ἦν πρὸ τοῦ.

Καὶ δὴ νόησον, ἧς σαφῶς εἴρω λόγοις.
Μήκιστον ἰσάθρησον ἑρπετὸν, ὅπερ
Σπείραις ἀμετρήτοις ἄξον᾽ ἐγκυκλοῖ πόλου,
Νῶτον κάρηνι πρὸς τὸν Ἀλκείδεω πόδα,
Μέσσον ῥάχιν Κηφῆος εἰσορᾷ βαρύ.
Οὐρῇ δὲ μείον᾽ Ἄρκτον ἀμφίβληστρον ὡς
Τοίχων ἐέργει, τῆς δὲ μάσσονος ἅπτεται.
Δράκων δ᾽ ὅδ᾽ ἐστὶν, ὁ δ᾽ αὖ βάσιν πήξας ποδὸς
Δράκοντος ἐς μέτωπον, ἐς ῥύγχος γόνυ
Νωθρεῖς ὀκλάσας, δεξιῇ ῥόπαλον κρατεῖ,
Λαιῇ λέοντος δέρμα, τόνγ᾽ αὐτὸς κτάνεν,
Ἡρακλέην φήμιξαν ἴδμονες βροτοί.
Τῷ δ᾽ αὐτίος πτεροῖσιν ἐξηπλωμένοις
Ἕστηκεν ὄρνις πρὸς Γαλαξίαν τρέχων,
Πτερῷ θίγων Δράκοντος, ἐς δὲ Πηγάσου
Ὁπλὰς πτέρυγ᾽ ἑὴν εἰσάγων ἀριστερὰν,
Ὃ δ᾽ ἐστὶ Κύκνος μήκοθεν τείνων δέρην.
Καὶ ταῦτα μέντοι οὐ διηλλάχθη ποτὲ,
Ἀλλ᾽ ὡς τὸ πρὶν μεμένηκε μορφαῖς ἐμπέδοις.
Ὃς δ᾽ ἠστέρισται μέσσος Αἰγυπτὸς λάβρος
Ἀντωπὸς Ἡρακλῆϊ, οὗ πτερὸν γόνυ
Ψαύει, πτερόν τε τανύεται ἀμφὶ μασχάλαις
Κύκνου, ἐρείδει δ᾽ αὖτε πρὸς Γαλαξίαν
Ὄνυχας ποδὸς, πρὸς ἄλλο μετεστάθη δέμας,
Οὐδ᾽ οἷον ἔσχε πρῶτον εἶδος ἐκφέρει.
Χείλη δὲ κυρτὰ, καὶ πτεροῖσιν ποικίλου,
Περιμήκεά τε ἀμφ᾽ αὐχένι δειρὴν εὔπτερον,
Ποδῶν τε γναμπτὸν ἴχνος, ἀρχαίους τρόπους
Παῖτ᾽ εἰσαμείψας, εἶδος ἐμμελέστερον,

Στο-

Στολὴν τε λαμπρὰν ἔσσεν, ἠδ' εὐάνθεμον.
Ἴδ' ὡς σμικρευέθη κρᾶτα, καὶ ἐξωπίοις
Ὄσσοις δοκεῦσ', οὐδ' ὅλως αὐχεῖν πέλει.
Ὤμοις δὲ κόρση πήγνυται, πεφρασμένη
Ὅπλοις ἀραιοῖς, ὡς θέμις, σάκους δίκην,
Ἄτης, κακῶν θ', ὅσ' ἐξβεῖται, ἀλκτηρίοις.
Πέπλοις ἔπειτα λεπτοῖς σῶμ' ἐσφιγμένον
Βόμβυξ ἅτε νεκύδαλος ἐκλεπτύνεται,
Μᾶλλον δ' ἐς οὐρὰν, ἔνθα κέντρον ἐκτρέφει,
Τοῖς μηχανῶσι μόχθον ἄστοργον κακόν.
Κόλποισι δ' ἐν μέσσοισιν Ἑρμαίη Λύρη
Ὀρθὴ στέγουσα στῆθος ἰζάνει, δέκα
Χορδαῖσιν ἐντείνουσα δαίδαλον μέλος.
Τούτου ἄρ' εἶδες κάλλος εὐκλεέστερον;
Μάτην παλαιῶν ἱστορεῖς φρυάγματα.
Μάτην νέων αὔχημα, ταῦτ' ὁ πλοὺς λεὼς
Ἀγνωμόνως τέθηπε, τὰ φέρτατα προδούς,
Νοῦν δ' εἰ προσβάλλεις, θαυμάτων ἐπάξια,
Καὶ ὧν οὔπω ἐσήκουσας ἐκπρεπέστερα.
Ἥρως τις, ἥρως ἐκ θεῶν βλαστῶν γένους,
Ἄριστος εἴτις ἄλλος, ἀνθρώποις φανεὶς,
Αὐχῶν τε πάτραν ἄξιον Λευτιπίαν
ΠΕΤΑΟΥΤΙΩΝ ἐπώνυμος, κεκλημένος
ΔΙΟΝΥΣΣΟΣ, ὃς δ' ἀπ' αἰῶνος ἔτ' ἐὼν νήπιος,
Χρόνῳ τε μείων, ἀνδρικὸν φέρβων νόον,
Γλῶσσαν τε κρέσσω, χαῖρε φράσσας ἀφθόνοις
Κτήμασιν, ἀφνειαῖς τε προσκρούσας τύχαις,
Καὶ πάνθ', ἃ θαυμάζουσι φῶτες ἀφρόνως,
Κλεινὸς, φρένας τε καὶ ῥέθη δεδμημένος,

Θεῷ προσέσχ' ἐνόρκιον τελέσας λόγον,
Βουλαῖς ἀληθέεσσι, μήποθ', ἕως βίον
Τείνῃ, πρὸς ἄλλον ἐξαφιστάναι σκοπὸν,
Μένειν δ' ἐν ᾧ προσείλετ' αἰὲν ἔμπεδον.
Ζεύγλαν δὲ δούλιον ἐντεθηκὼς αὐχένι,
Μόνῳ Θεῷ θήτευε πιστὸς δεσπότῃ.
Τῷ καὶ ῥάκη ἕεσατο λυπρὰ, καὶ βορᾶς
Οὐχ ἥτις ἀρκέσειεν, ἀλλὰ μὴ θανεῖν,
Ἅπαξ ἐπαφέλημα τοιοῦτόν τι ἰοῦ.
Χαμαὶ δὲ κεῖτο, θλῖβε καὶ δεσμοῖς μέλη,
Πληγαῖς τε θεῖν' ἀρκέσειν, τοὐναντίον
Ἅπαν ὑποδερῶν, ὧν περ ἤρατ', ἀμφαδόν.
Καὶ ταῦτα μὲν τέτευχεν αὐτὸς, ὃν δέμας
Πολυφθόροις τείρων τε, κἀκάχων βίαις.
Ὡς γοῦν τὸ δ' ἄλλοις ξύμφορος, εὔχρηστός τε κυρῶν
Ἔργῳ, λόγῳ, βουλῇ, τίς ἂν αὐδάσοι σαφῶς;
Τάδ' ἔστιν ἄλλης ξυγγραφῆς, ἄλλων λόγων.
Ἐμὸν δὲ κάρτος ἀδρανὲς, σμικρὸς νόος,
Οὐδ' ἶσον ἆραι φορτίον γ' ὤμοις σθένω.
Τῷ καὶ ἐπ' ἄλλην ὁδὸν ἴχνος τρεπτέον,
Ἔνθ' αὖτις ὀρθῶν εὐκλεεστέρους τρέχοι.
Αἰὼν ἀλωφήτοισιν ἱππεύων δρόμοις,
Ἀψῖσ' ἕλιξι δηρὸν ἐκκυκλεύμενος,
Παρῆλθε μακρὸς, κἀναρίθμητος θέων
Ἔκρυψε πάντα, καὶ βαθεῖ στέγων σκότῳ
Ἐκ χρέος ὦσεν ἐκβαλών. οὐδ' αὖ λόγος
Ἔργων ἔτ' ἔσκεν, οὐδὲ κλείων σαφής.
Ἄνω κάτω σύμφυρτος ἀνθρώπων βίος
Συγχεῖτο, θηρῶν πολλὸν ἐξωλέστερον.

Ὁ δ'

Ὁ δ' αὖ μετρήσας ἔστησεν ὡρέων δρόμους,
Καιρούς τ' ἰσώσας ἀπλανέσι πυκτίοις,
Ὅρον τε θεὶς ἄψευστον ἴδμοσιν τέχναις,
Ἔθηκε δῆλα τάγ' ἦν κεκρυμμένα πρὸ τοῦ.
Καὶ νῦν ὁρῶσιν οὐδὲν ἧσσον ὄμμασιν
Βροτοὶ αὐτοῦ θ' ἐόντες, ἠδ' ἑκαστάτω
Πολλὸν βιοῦντες ἤπερ οἱ ἐγγὺς μάλα
Κοῦν εἰστάθμησαν, κἀμπόλησαν τετράκις,
Καὶ τρίς. Θηρῶσιν ἐν ὄρεσ' οἰνηρῆς Χίου,
Πέρδικας ἔμμεν, ἔθνος ἀγελαιώτατον,
Παντᾷ διαστατοῦν τε, κ' ἐξορχούμενον,
Ἄλλοις ἐπ' ἄλλοις ἄγρεσιν σοβοῦν πόδα.
Οὐδ' ἐστὶ πως βέβαιον εὐαγρῶν ἀνὴρ
Ἴχνος φυλάξαι δῆλον, οἷος νιν στρεβεῖ
Δίναις ἀπαύστοις ἔγκοτος πόδας πόθος.
Ἐπεὶ δ' ἐδωδαῖς καὶ βροτῶν ἄλλαις φραδαῖς
Φωναῖς ὑπείκειν δεσποτῶν προὔφερον μάθη,
Κύων τις ὅτι συνακόλουθος, ἀείποτε
Πόλει τε, κἀγορᾷ τε συμπαρὼν ἔτης.
Οὕτω χρόνου προσεῖρπεν ἀστατούμενα
Ἄγνωστα πᾶσιν ἔργ'; ἐπεὶ δ' αὖ σοφαῖς
ΠΕΤΑΟΥΙΟΥ τέχναισι μειλίχθη, τότε
Ἔπλευν βροτοῖσιν εὐμαρῆ τε καὶ βατά.
Τόλμημα δεινόν, ἀλλὰ τοῦδ' ἀναχετόν.
Ὥσπερ γ' ἄλαισιν ἐξ ἀγρῶν πλανωμένους
Κακῆς κελεύθου ἐς τρίβον ἀπλανῆ βαλεῖν.
Καὶ ταῦτα μέντοι πρὸς διόρθωσιν χρόνων,
Οἷς καὶ χρόνων ἔθηκεν ἀναδεχθεὶς, χρέη
Χρόνοις ἰσώσας, κἀναμετρήσας τὸ πᾶν.

Σιγῶ-

Σιγῶ δὲ τἄλλα τοῖσι πέφρακε στόμα
Ἀνδρῶν ἀπίστων, καὶ κακεμφάτων ὅλως,
Οἳ ψεύδεσιν τέγξαντες αἱμύλοις λόγον
Ψυχῆς ὄλεθρον ἤγαγον νηπίοις βροτοῖς.

Ἐρῶ δ' ἐκεῖνο θαῦμα θαυμάτων ἄνω.
Ὃ καὶ σέβας δίδωσι καὶ δόξαν ὁμῶς.
Τὸ καὶ πόνοις ἄντλησεν ἐμπράκτοις μόγις,
Καὶ τέρμα θῆκε, πρῆγμα τελευτήσας μέγα.
Ἐκ γὰρ μεγίστων καὶ σοφῶν Διδασκάλων,
Οἳ πνεύματός γ' ἔμπλεω ζωαρκέος
Σοφίης κέρασαν νᾶμα πουλυΐδμονος
Ἑαῖς βροτοῖς δέλτοισι, δρέψας ἄνθεα,
Τεῦξεν λοχείην πάνσοφον εὐκάρπων φυτῶν.
Ὅθεν πιὼν τις χανδὸν ηὐφράνθη κέαρ,
Θνηταῖς τε φρεσὶ πρὸς σέλας ἀκηράτοις
Ἰθυδρομήσας, θεῖον εἰσαθρεῖ, τά τε
Κείνῳ προσιζάνοντα Πνεῦμα, καὶ Γόνον
Ἐφικτὸν ὡς ἔνεστιν, ἀνθρώπου φύσει,
Καὶ τἄλλα πάντα πίστεως μυστήρια,
Χριστὸς τάπερ φύτευσε, καὶ χαρίσατο
Φῶσ' ἀδρανέεσιν ἔμμεναι σωτήρια.
Εἰ δ' αὖ τις εἴποι βίβλον ἀῤῥαγὲς βάθρον,
Καὶ καλλίνικον ὅπλον ἀντιβίοις βαρὺ,
Τ' ἀληθὲς εἴρων, οὐκ ἂν ἐξαμαρτάνοι.
Κείνῃ γὰρ ἀαθέντες αἱρέσεων φίλοι
Πανοπλίην ῥίπτουσι, καὶ πεφυζότες
Πελειάδες ὥς, φανέντος ἴρηκος ποθὲν,
Οἴκονδε νωτίζουσιν ὑποτρόποις ποσίν.
Τί δὴ τὸ λοιπόν; ἐνθέως πεπνυμένοι

Μαθη-

Μαθητιῶσι μὲν ἑαυτοῦ πρόμον σέβειν
Θεσμοῖς θ' ὑπείκειν πατρικοῖς. ναιμὴν δὲ καὶ
Ἐαστιῶα ἱρέων αὐτικηδεύειν Θεοῦ.
Πόνους δὲ μόχθοις συγκαταζεύγνυς, μέλη
Ἄϋπνος, οὐδ' ἀναπαυσάμενος τετρυμμένα
Κάλλιστον ἔργον αὐτὸς ἐξεργάζεται,
Ἐπ' ἔρμασ' ἀκτὴν ἑρμάτων τιθεὶς καλῶν.
Καὶ γὰρ Μελῳδοῦ ποικιλοστρόφοις νόμους
Αὐλῷ τε, καὶ φόρμιγγι, πλήκτρῳ χρυσέῳ,
Ἄλλοισί τ' ὀρθωθέντας ὀργάνοις, πλέως
Ὀμφῆς μέδοντος ἐνθέου, οὓς Δαυὶδ κάμε
Τεύχων, ὅδ' αὐτὸς ὦπ' ἐς ἄλλην ἁρμόσας,
Περαστορπάτοις ἐδίδαξεν ἐν δεσμοῖς μέτρων
Ἡρωϊκῶν, ὄπα ἠπύειν Ἑλληνίδα,
Οἵανπερ οὐκ ἤχησεν Ἀτθὶς εὔλαλος,
Οὐδ' ἄλλος ὄχλος ἄπειρος εὐγλώσσων βροτῶν.
Σίγησον Ὀρφεῦ. τοῦ μάτην ᾠδαῖς πέτρας;
Αἰθαῖς ἀράχναις, ἔργον, Ἀμφίων, λύρη
Τεῇ προκείσθω, αἰγρεμαθεῖσ' ἑστίαις.
Κλυτῆς Ὅμηρ' εὔκλεια πάσης Ἑλλάδος,
Σύ δευτέρη τε μοῦσ' Ἁλικαρνασσοῦ γέρον,
Ἀηδόνες τ' ἄλλαι τε σιωδικοὶ λόγοις
Μούσαις, Ἀχαιῶν οἷς ἐφείργασται στόμα,
Ἐπὰν ΠΕΤΑΟΥΙΟΙΟ ῥυθμοὶ πρὸς χέρας
Φωτῶν ἐσῆλθον, φροῦδα κῦδεν πέλει,
Ἀλλ' ὡς ὕμμες ἐγκονοῦντες ἁδρῶς πυκτίοις
Ἀρχάντα γηρύσασθε. καὶ γὰρ ἡλίου
Λάμψαντος ἄστρα τὰ λοιπὰ συγκαλύπτεται.
Ὅδ' ἐστὶν ὅστις χρησιμώτατος γέρως
Ἐρ-

Ἔργοισι καὶ λόγοισι τόσοις ἐν χρόνοις
Γένει βροτείῳ, νῦν μεταλλάξας στάσιν,
Λιπών τε γαῖαν, αἰθεροδρόμος τρέχων,
Ἐς παμφαὲς κάρηνον οὐρανοῦ φθάνει,
Ὃν καρδίῃ μείλιασε, κοιράνῳ σιωπῶν,
Δόξῃ τε κείνου δεξιούμενος θαμὰ,
Βίον προσάξει οὐ μετρουμένοις χρόνοις.
Καὶ ταῦτα μὲν ἰῶ κατ' οὖρον ἐξειργασμένα.
Ἐπεὶ δὲ τοῖς δ' ἐν ἄθλοισιν οὐκ ὀλίγη μερὶς
Ἄλλοις ἔτ' ἐστὶν, οἵ τ' ἐγκονοῦντα δὴ,
Σπεύδοντά τ' ἠνάγκασαν αἰσίως ἑλεῖν,
Μελέταισι φρύγανα ὑποτιθέντες, ὡς λόγος,
Ἵκει με χρέω καὶ τάδ' ἐνεῖραι νουνεχῶς.
Πόλις τὶς, ἢ τέραμνον, ἢ πολυαστερὲς
Σχεδόν τε καὶ μήκιστον ἐξῳκισμένον
Γένος, κλεηδόνων τε κἄλλων ἑρμάτων
Πέλει γενέθλης ΒΑΡΒΕΡΙΝΗΣ ἀνήκοον;
Ἣν τὶς πόλεως ἔρεισμα, καὶ ὄμμα ξένοις
Φαεννὸν αὐδήσειεν, οὐκ ἂν ἐκπέσοι
Σφαλεὶς ἀληθοῦς. καὶ γὰρ εὐπροσηγόροις
Φρένεσσι θέλξε πάντας, ἠδὲ νῦν ἔχον
Θέλγει τε καὶ προσαπτύσσεται πτωχοὺς, φίλους,
Ἀστοὺς, ἐπακτοὺς, ἴστορας, λυπουμένους,
Οἷς οὐκ ἔνεστιν ἰσχὺς, αὐτὴ προσφόρως
Διδοῖ, θαλάσσας ἐκχέουσα χρημάτων,
Μᾶλλον ἢ πορσύνουσα τοῖς πεπνυμένοις,
Ὅπως λαβόντες ἀντιδοῖεν, ἠδ' ἑὸν
Ὃν ἔνδον ἴσχουσ' ὄλβον, ἀφθόνῳ χερὶ
Ἄλλοις παρέχοιεν, οὐδ' ἀποκρύπτοιεν σκότου

Κευθμῶσ', ἐπ' ἐσθλοῖς ἀλλοτρίοις ζηλήμονες.
Οὕτως μὲν ὀρθώσαντο μοχθηροὺς τρόπους,
Πράως διαλλάξαντες, ἐκ δ' ἀμηχάνων
Ἐς εὐχερῆ τρέψαντες ἀνθρώπων φύσιν,
Δίδαξαν ἀγάλλεσθ' ὀργίοις μυστῶν κέαρ,
Ὧν τ' οὐκ ἔχον μάθησιν, ἰδρείην πόρον.
Καὶ πρὶν μὲν ὄντ' οὐκ αἰνέτ' ἐπ' ἐναισίμοις
Μήδεσι καὶ μύθοισιν, εὐεργέος ἅτε
Λώπαισιν ἀμφιβαλόντες, ἔρξαν αἰνετά.
Τάδ' ὄντα πρόφρων αἰνέτ' εὐκλεεστέροις
Πέπλοισι κοσμήσαντες αἰνετώτερα
Θῆκαντ', ὄνειαρ ξυμφορώτατον βροτοῖς.
Εἰ δ' αὖ τις εὖχος, ΟΥΡΒΑΝΟΥ τ' ἐσθλώματα
Πρὸς τοῖσδ' ἐνίσπειν γλῶσσαν ὁρμήσει, ὅπως αὖ
Μεζῶν θαλάσσας, ὕδατος ἐξείποι σαφῶς
Σταγόνων ἀριθμὸν, ἢ ψαμάθου εἰλυμένου
Πόντου παρ' ἀκτὰς, αἰθεροδρόμων πτερὰ,
Δένδρων τε φύλλ' ἄπειρα, κεῖνος ἠπύσει,
Ὅσ' ἀγαθὰ ἔοργεν ΟΥΡΒΑΝΟΣ γ' οἰκουμένην,
Τρέφων, ποτίζων, πρός τε θησαυροῖς χέων
Χρυσοῦ τε κἀργύροιο, καὶ γὰρ ἄφθονα
Παρῆν, κεχρημένοισι μὲν, ὅπως τοὐνδεὲς
Καλοῖς ἐνιπλήσωσι, τοῖς κεκτημένοις,
Ἵν' ἀφθονεστέροισι χρήσωνται, ἰδ' αὖ
Αὐτοῖς καταχρήσωνται, ᾗ περ ἦν φίλον.
Πλοῦτος γὰρ, ὃς κάρτιστος ἐν τιμαῖς κυρεῖ
Ἄλλοις παρ' ἀνθρώποισιν, αὐτὸς ὡς κόνις,
Σκιᾶς τ' ὄνειρος τίετ', οὐδὲ γάρ ποτε
Τάδ' οὐδὲ βαιὸν ἀγάσατο κῆρ ἀπρόσκοπον.

Τῶν δ' ὠφελειῶν εἵνεκ' ὁ κρατὴρ πόλου
Ὄρνιθ' ἀπώσας τετρέων ληΐστορα,
Φοραῖς ἕτοιμον, καὶ κλοπῶν ὑπηρέτην,
Ἑρμῶν ἀνάκτων σύμβολον οὔλυμπόν δ' ἄγει,
Ἀκηράτοιο νέκταρος ἐργάτην σοφὴν
Μέλισσαν, ἄκροις νώτοισιν ἐμπήξας πόλου,
Πάντεσσ' ὁρῶσι σῆμα χρεὸς ὑψίνου,
Μηδέων τ' ἀχράντων ἔμμεναι μάλ' ἀειφραδές.
Αὐτὴ γὰρ ναίουσ' ἑδράνοις ὀλυμπίοις,
Καλοῖς ἐπ' ὀλβίσοισι πάντ' εὐδαιμονεῖς,
Γελῶσα γαίης τερπνὰ, τάπερ θοαῖς ἅτε
Νεὼς κατέκλυσε λαῖφος ἐμπνέων βαρὺς
Οἴδμασιν οὖρος, σώδικος φίλης τύχης,
Ἄλλοισιν ἀφθόνητος, αὐτὰρ ἥδυμον
Μέλισσ' ἐμοὶ μέλημα, καὶ κληδὼν πόνων.
Ὅπως γὰρ σὲ δέξαιτ' ὁ θανὼν τὰ νῦν φίλος
Δεράσας παθών τ' εὖ, ἀντάμοιβὴν ἄφθονον,
Κόλποισιν ἐμπέπηγε σοῖς μεσαιτάτοις
Λύρη γεγῶσα χρυσέη χορδῶν δέκα,
Πάμφωνος, εὐτελής τε, καὶ μουσῶν ἔρως.
Καὶ γὰρ βιοὺς, θανών τε σῆς μελιηδόνος
ΠΕΤΑΟΥΙΟΣ, πέδῳ τε κ' οὐλύμπῳ κυρῶν,
Ἐπαμθάνεται, ἵν' ἀβλαβής τε καὶ σόος,
Ὄφρ' ἀστέρων αἴγλαισιν οὐρανὸς φλέγει.
Ὅπως γὰρ γνώσῃ καὶ σαφέστερον τάδε,
Ἐπισκόπους ἄθρησον, οἷς ἔργον τόσον,
Κῆδός τε τοῖον μέμβλεται, ὡς νύχθ' ὅλην
Ἦμαρ τ' ἀΰπνοις ὄμμασιν ἵστανται πικροὶ,
Φρουροῦντες, ὄφρα μήτις ὀρφναίῳ δόλῳ

Λα-

Λάθρ' εἰσπεσὼν καλοῖσι πημονὴν πόρῃ.
Καὶ γὰρ Δράκων ῥοῖζόν γε παραθήγων μέγαν,
Σύριγμα τ' ἔνθοις ἐκ γένυος προϊεὶς τρέον,
Αἴρει κάρηνον ὀρθὸν, ἐς θ' Ἡρακλέους
Ἴχνος τίθησι λαιὸν, ἐμφερᾶ τιν τρίβον,
Μήπως τι δήλημ' ἐλθὸν ἀέλπιστον λάθῃ.
Αὐτὰρ δ' ἔλασσον, ἢ πλέον μηδὲν μέλει
Μήλων τε χρυσῶν, Ζωὸς, ἢ ψυχῆς πέρι,
Μέρος δ' ἐπ' ἄλλο γοῦνα προσκλίνας πόδα
Αἴρει πρὸς ὕψος πῆχυν Ἀλκείδης, κρατῶν
Ῥόπαλον ἀαγὲς δεξιᾷ, λαιὰν δὲ πρὸς
Μέλισσαν ἴσχει, συμμάχων ὅσον σθένος,
Χεῖται δ' ἐπ' ἄλλο Κύκνος ἐγκυκλῶν μέρος.
Ὠιδῆς δ' ἀκούεις ὡς μελίθρεπτος πέλει;
Ὡς οὐάτεσσιν ἡδύς; ἔστι δ' αὖ μέλος
Κλεινῆς Μελίσσης καὶ Λύρης συνεστίου
Αἴνους ἀεῖδον, ὡς ἔοικ', εὐθημόνως.
Οὐρῇ δ' ἐπαρκεῖ προστρέχων Γαλαξίας,
Ὄφιν κρατοῦντος ἐς κάρηνον ἐκρέων,
Ἀντωπὸν ἀθρεῖν πρὸς κάρη Ἡρακλέους.
Ὥσθ' ὡς ὁρᾷς Μέλισσα σὺν καλῇ Λύρᾳ
Μέσῃ κυκλεῖται πάντοθεν ἐπεσκεμμένη,
Φρουροῖς ἀΰπνοις, καὶ στεῤῥοῖς ἐπιστάταις,
Ἵν' ἐς χρόνους ἅπαντας ἀσκηθὴς, βροτοῖς
Πάντεσσιν εἴη σῆμ' ἐπιδέξιον, καλὰ
Φαῖνον τε, σημαῖνον τε, ὥσ' ἶρις νέα
Κλυσμῶν ἀπαλλάξασα πικρῶν γηγενεῖς.
Ηὔχει ποθ' Ἑλλὰς ἐμπρέπουσα μηχανῶν
Ἄκροις, ἀώτοις, καὶ πανισόφρων λόγοις,

Ὅτ'

Ὅτ' ἂρ Κόνων ἔβλεψε βοστρύχου πλόκον
Ἄστροις συνομιλοῦντ', εἰσόκ' ἔλθῃ ἡμέρας
Ποθεινὸν ὄμμα, μελάμπεπλον σκεδῶν κνέφας.
Νῦν πάντα δ' οὔτ' ἄριστα φῶς εὐδαιμονεῖ
Μουσῶν ἀποίνοις, τεχνέων τ' ἄλλων φράδμης
Τέλεσι, δώροις τ' ἀπλέτοις ΒΑΡΒΗΡΙΝΩΝ,
Οἷς ὀξὺ βλέμμα, νοῦς τ' ἀπείρατος φθόνου,
Ἐν αἰθέρος λάουσιν ἀμφαδὸν κύτει
Νέαν Μέλισσαν, ὡς ἔφην, εἰλυμένην,
Ἔχουσαν ἀγκὰς χρῆμα δεκαχόρδου Λύρας,
Βορρᾶν πρὸς ἰθύουσαν εὔδρομον πόλον,
Φύλαξι προσμέλουσαν ἀρρήκτοις μόθου.
Ὦ κῦδος, ὦ τίμημα, λαμπρὸν ὦ φάος
ΒΑΡΒΗΡΙΝΟΙΣΙΝ οὐράνοις ἐμοῖς δοθὲν,
Οἷς πιστὸς ἤδε τίμιος ΠΕΤΑΟΥΙΟΣ
Κεῖτ' ἀγκάλαισι, θησαυρίσμασιν πολύς.
Ἆρ' εἶδες, ἆρ' ἤκουσας ἀξιώτερον
Οὔπω βροτοῖσι κῦδος, ἢ ἀμοιβὴν πόνων;
Ὅρμησον ἰθὺς καὶ προσδράμετε πόνων;
Ζῆσον βίον τ' ἀνδρεασιν ὡς ἀγαθοῖς πρέπει,
Θέμις θ' ὁρίζει, θεσμά τ' ἀνθρώπων λέγει,
Ὅπως κράτιστος ἐν λόγοις, κ' ἔργοις φανείς,
Ἴσῳ κάρηνον ἀμφιβληθήσῃ στέφει.

08